

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1291/2023
12.12.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Татјане Вуковић, Светлане Томић Јокић и Гордане Којић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 2. и 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Саше Недовића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови К-638/21 од 26.01.2023. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1-246/23 од 06.09.2023. године, у седници већа одржаној дана 12.12.2023. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Саше Недовића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови К-638/21 од 26.01.2023. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1-246/23 од 06.09.2023. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови К-638/21 од 26.01.2023. године, окривљени АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 2. и 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 1 године и 6 месеци, у коју му је урачунато време проведено у притвору од 25.02.2020. године до 13.03.2020. године. Истом пресудом одлучено је о имовинскоправном захтеву оштећеног и трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1-246/23 од 06.09.2023. године, одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Старој Пазови и браниоца окривљеног АА и пресуда Основног суда у Старој Пазови К-638/21 од 26.01.2023. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Саша Недовић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине и предмет врати на поновно одлучивање или исте преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе, а уколико не нађе да постоје услови да се поступи по напред постављеном предлогу, онда исте преиначи тако што ће окривљеном ублажити изречену казну, као и да поступи у складу са одредбом члана 488. став 3. ЗКП.

Врховни суд је, на основу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеном Врховном јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је неоснован у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен и нема законом прописан садржај.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости указује на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, коју образлаже наводима да је побијаним пресудама погрешно примењен закон, јер је окривљени оглашен кривим због извршења кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 1. КЗ, иако је, у конкретном случају, било места примени одредбе члана 23. став 1. ЗЈРМ. Наиме, по ставу одбране, за квалификовани облик кривичног дела за које је окривљени осуђен, потребна је квалификаторна околност у погледу својства пасивног субјекта – службено лице у вршењу службене дужности. У изреци пресуде се наводи да је оштећени вршио редовну патролну делатност, односно послове јавне безбедности, по налогу за извршење службеног задатка када је извршио преглед путничког возила, којим је управљао окривљени. У образложењу се наводи да је оштећени обављао службену дужност и то послове јавне безбедности по налогу за извршење службеног задатка. Чињеница да оштећени ББ има својство службеног лица не значи самим тим да исти обавља и послове јавне безбедности. У конкретном случају, „обављање редовне патролне делатности“ није посао јавне безбедности. По ставу одбране, дошло је до погрешне правне квалификације, јер је оштећени конкретном приликом, вршио редовну патролну делатност, која је искључиво из домена вршења јавног реда и мира, и она никако не може бити у домену вршења послова јавне безбедности.

Изнете наводе захтева Врховни суд оцењује као неосноване.

На наведену повреду кривичног закона одбрана окривљеног указивала је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и о томе, на страни седам став један дао довољне и јасне разлоге, које Врховни суд, у свему прихвата и, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на те разлоге и упућује.

У преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је недозвољен и нема законом прописан садржај.

Као разлог подношења захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног нумерише повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП. Међутим, наведену повреду закона образлаже наводима да се вештак у писаном налазу и мишљењу, нити при саслушању на главном претресу није изјашњавао о врсти и тежини сваке појединачне повреде, која је констатована код оштећеног. У вези са изнетим, бранилац наводи да када приликом вештачења вештак даје мишљење о врсти и висини повреда, односно њиховој класификацији и квалификацији потребно је да, уколико код једне особе постоји више повреда, сваку повреду посебно квалификовати, а на крају скупно проценити њихово заједничко дејство и квалификовати је. У конкретном случају, изостала је посебна квалификација сваке повреде понаособ. Ни приликом саслушања вештака на главном претресу вештак се није изјаснио о томе да ли три огуљотине у пределу леве шаке представљају лаку телесну повреду, а што вештачење чини непотпуним и нејасним.

На описани начин, иако се бранилац формално позива на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, а која повреда је законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, исти у суштини оспорава чињенично стање утврђено у побијаним правноснажним пресудама, износећи сопствену оцену изведеног доказа, сопствено виђење одлучних чињеница које из тог доказа произилазе, супротно оцени, чињеничним утврђењима и закључцима суда изнетим у побијаним пресудама, оспоравајући доказну вредност налаза и мишљења вештака Владимира Пилије, чиме указује на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Поред изнетог, бранилац окривљеног на повреду закона из члана 440. ЗКП указује и наводима којима образлаже повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, а која је такође законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца. Наиме, бранилац окривљеног образлажући повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, наводи да из чињеничног описа дела, али и исказа оштећеног, не произлази да је окривљени наведене радње предузео ради вршења напада према оштећеном. У вези са изнетим, износи сопствену анализу исказа оштећеног, као и сопствену анализу критичног догађаја и на својим чињеничним закључцима другачијим од оних изнетим у побијаним правноснажним пресудама заснива свој став да у радњама окривљеног нема елемената кривичног дела из члана 323. КЗ за које је окривљени и оглашен кривим побијаним пресудама.

Поред изнетог, бранилац као разлог подношења захтева за заштиту законитости нумерише и повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, коју образлаже наводима да је суд при изрицању кривичне санкције учинио повреду закона из члана 54. став 3. ЗКП на тај начин што није ценио јачину повреде заштићеног добра, као и да се строгим кажњавањем окривљеног не може постићи нити сврха генералне нити специјалне превенције, већ да искључив, оваква казна има карактер репресије.

На описани начин бранилац окривљеног, по ставу Врховног суда указује на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП.

Како се, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, захтев за заштиту законитости не може поднети због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања (повреда закона из члана 440. ЗКП), као ни због повреде закона из члана 441. став 1. ЗКП, то је Врховни суд, захтев браниоца окривљеног, у напред наведеном делу, оценио као недозвољен.

Такође, бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости нумерише повреду закона из члана 438. став 1. тачка 8. ЗКП, која је законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца. Међутим, наводи захтева браниоца окривљеног не садрже објашњење у чему се конкретно та повреда састоји, односно не образлаже, на који начин су нижестепени судови правноснажним пресудама учинили означену повреду закона.

Сходно изнетом, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у делу који се односи на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, нема законом прописан садржај, у смислу члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења разлога за подношење захтева за заштиту законитости, а што у случају подношења захтева за заштиту законитости због повреде закона члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, подразумева опредељење повреде, због које се захтев подноси, као и образложење у чему се та повреда конкретно састоји.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. и члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.**

**Председник већа-судија
Бата Цветковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**